

Caroline VAN DAMME

Directeur Human Resources ziekenhuis Malle-Zoersel

Op 12 mei worden alle mama's in de bloemetjes gezet. Zo ook Caroline VAN DAMME, 'moeke' van drie volwassen pleegkinderen, twee volwassen adoptiekinderen en een natuurlijke tienerzoon. Dezer dagen kijkt ze vol spanning uit naar haar eerste kleinkind. Dan wordt ze voor het eerst pleegoma.

'Ik wil mijn kinderen een veilige thuishaven bieden'

Ilse VAN HALST

In 1993 verwelkomden Caroline VAN DAMME en haar echtgenoot hun eerste pleegkind, Cynthia. Ze was negen maanden oud. Een jaar later, net thuis van een proefbezoek bij twee pleegbroers die het echtpaar ook een warm nest wilde geven, kwam er telefoon. „De adoptiedienst had goed nieuws: we konden twee zusjes uit Haïti adopteren. Wat nu?”

–Dat was vast even naar adem happen?

Inderdaad. In drie maanden tijd kregen we er vier kinderen 'met een rugzak' bij: Kevin (6), Mikey (2), Marthe (3) en Elke (7 maanden). Toch gingen we ervoor, omdat we door ons kandidaat te stellen iets beloofd hadden aan die kinderen en hun ouders.

Van één kind naar vijf was zwaar, maar we betreurden het geen moment. Soms vroegen mensen hoe ik er zo rustig bij bleef. Het gaat om de essentie. Wat wil je meegeven aan je kinderen? Ik wilde voor hen een veilige haven scheppen. Ik was zeker niet de hele dag met mijn kinderen torens aan het bouwen, maar ze weten allen dat ze altijd bij mij terecht kunnen.

–Waarom ging u voor adoptie zowel als voor pleegouderschap?

Toen bleek dat we niet spontaan kinderen zouden kunnen krijgen, wilden we op een andere manier toch ruimte maken voor kinderen in ons gezin. We gingen voor pleegouderschap omdat we wisten dat de adoptieprocedure lang zou kunnen duren. Omdat pleegzorg tijdelijk blijft en we ook kinderen wilden voor wie we onvoorwaardelijk en ten volle konden gaan, kinderen die we niet na enkele jaren zouden moeten loslaten, bewandelden we tegelijk de weg van adoptie.

Voor ons stond het buiten kijf dat adoptiekinderen en pleegkinderen evenzeer als 'eigen' kinderen zouden aanvoelen. Alleen noemen ze me 'moeke', dankzij Cynthia. Haar natuurlijke moeder wilde niet dat ze 'mama' zou zeggen tegen me. In overleg kozen we voor 'moeke'.

–Die keuzes brengen eigen noden en problemen mee. Hoe verliep dat?

Voor onze twee jongens was het pleegouderschap een succesverhaal. Het ging om daadwerkelijk pleegouderschap met alle mogelijke clichés, maar hun ouders zagen

Caroline Van Damme: „Fysiek hebben we met onze kinderen een verschillende band, gevoelsmatig niet.” © Mine Dalemans

hen ontzettend graag. Ze waren beperkt door hun achtergrond, maar de essentie van het ouderschap, het onvoorwaardelijk willen gaan voor hun kinderen, konden ze hun zonen wel bieden.

„Al onze kinderen noemen me 'moeke'. Ze spraken al af dat hun kinderen dat ook zullen doen. Omdat ze dat mooi vinden”

Heel anders lag het bij Cynthia. Pleegzorg was geen goede oplossing voor haar omdat ze in een systeem terecht kwam waarbij elk jaar opnieuw werd bekeken of ze terug kon naar haar ouderlijke thuis. Elk jaar weer voelde ze dat er aan haar getrokken werd. Hoewel ze langer bij ons bleef dan onze jongens, konden we haar op cruciale momenten nooit verzekeren dat ze mocht blijven. Terwijl je een kind die

boodschap, die veilige haven, moet kunnen geven.

De keuze voor adoptie is een ander en duidelijk verhaal. Onze twee adoptie-meisjes dragen de zon in hun huid. Fysiek is er een andere band, gevoelsmatig ervaren wij dat niet zo. Van Cynthia zeggen sommigen dat ze op mij lijkt. Grappig is dat, want ze is mijn natuurlijk kind niet. Mensen oordelen en veroordelen soms snel. Ooit liepen we met onze vijf kinderen op de dijk aan zee – Jonas was nog niet geboren. Iemand sprak ons aan: „Het is een schande om kinderen te adopteren als je er drie van jezelf hebt.”

–U studeerde godsdienstwetenschappen. Vanwaar die keuze?

Omdat het thuis niet evident was om voort te studeren en de studierichting me aansprak. Nadien belandde ik in het vormingswerk. Mijn gelovige opvoeding maakte me mede tot wie ik ben. Ik wil mijn kinderen meegeven dat ze moeten proberen het verschil te maken in de context waarin ze zich bewegen. Engagement opnemen in de samenleving is belangrijk

voor me. Eens per jaar geef ik een gastcollege aan de faculteit theologie aan de KU Leuven. Ik geef ook vorming voor onder meer het CCV. Het is boeiend om begrippen als systeemdenken en conflict-coaching binnen te brengen in een pastorale en kerkelijke context. Ik ben ervan overtuigd dat dit mensen zuurstof kan geven.

–U bent directeur Human Resources bij het AZ Sint-Jozef en het psychiatrisch centrum Bethanië in Zoersel. Hoe beleeft u dat?

Ik ging altijd graag uit werken. Zelden had ik het gevoel dat ik iets half deed, onze kinderen evenmin. Belangrijk is de kern in het oog te houden. Ik strijk bijvoorbeeld nooit lakens. Daar lig ik echter niet wakker van. Als je voortdurend denkt tekort te schieten, zit je niet goed in je vel en kun je niet de veilige thuishaven zijn waaraan je gezin behoefte heeft. Zo stonden we als beide ouders ooit tegelijk in de file. Pas om 20 uur kwam ik aan bij de kinderopvang. Alle zes weten ze dat vandaag nog. Niet omdat ik te laat was, wel omdat ze net met de opvangbegeleiders frietjes zouden gaan eten.